

af denne Sag, da jeg dog ganske vist vilde have svaret saa fuldstændig som muligt, selv om mit Svar maatte findes i et eller andet Punkt undvigende; men det forekommer mig, at da vi ikke her i Salen ere saa nansomme med Forespørgsler til Ministrene, kan det ogsaa fremhæves, at en saadan paa ingen Maade har fundet Sted. Derimod kom den ærede Ordfører med et Par Udtalelser, som i det Hele er betegnende for hele Situationen, og den Virkning deraf, som man vil gjøre gjældende i Betænkningen, og da de ere meget korte, haaber jeg, at den ærede Formand ikke vil have Noget imod, at jeg oplæser dem. Der var Tale om at gaa ind paa en Bevilling af de 38,500 Kd. til Maskineriet, og dette forsvarede da den ærede Ordfører; men saa bemærkede han: „Da der vist ikke er Tvivl om, at der, jefter de Oplysninger og Antydninger, som ere givne, vil paa enkelte andre Punkter fremkomme Overskridelser“ — da dette er en Sætning, som jeg synes ogsaa har sit Værd, navnlig overfor den umiddelbart efter i Betænkningen følgende Yttring, at man aldeles ikke havde nogen Anelse om Overskridelser, og derfor maatte blive i saa høi Grad overrasket derved. Den ærede Ordfører siger altsaa, [at da der ikke er Tvivl om, at der paa enkelte andre Punkter vil fremkomme Overskridelser, saa — vedbliver han — vil man her være fuldt berettiget til at udtale, at, naar man nu iaften, hvis man gjør det, giver denne Bevilling til Ministeren, saa bør han — Ministeren — deri se en saa stor Velvillie ligeoverfor Theatrets Byggeforhold, og ikke blot den ærede Minister, men ogsaa Andre, som have Interesse af at se dette store Byggekompleks reise sig, at han vil sørge for, at andre mulige Underbalancer — som Ordføveren kalder det — dækkes paa anden Maade saaledes, at der ikke oftere her til Thinget fremkommer Forslangender om Dækning af Overskridelser i den Henseende, men at hermed det hele Foretagendes lykkelige Fuldbringelse til det Diemed, hvorfor det er bestemt, kan være endt fra Thingets Side.“ Og denne hele Udtalelse giver den ærede Ordfører noget senere hen under Forhandlingen et yderligere Tillæg, som i flere Henseender er ganske kurioft. Han bemærker nemlig, at naar nu dette Spørgsmaal skulde komme under Afstemning, saa vil han — og han begrænsfer saaledes dog sin Velvillie i denne Sag noget — opfordre sine Venner til at stemme imod Bevillingen, men saaledes, at de skulde passe paa og sørge for, at de ikke bleve et Flertal, idet han nemlig ansaae det for at være det Rigtige, at denne Bevilling gik igjennem med et knebent Flertal. Saaledes ere hans Ord; jeg skal oplæse dem: „Det skulde iøvrigt være mig kjær at se enkelte ærede Medlemmer, naar det ikke bliver for mange, stemme imod Forslaget; jeg ønsker det nok vedtaget, men at det vedtages med knebent Majoritet, har jeg ikke Noget imod.“ Nu følger der i Tidenden i Parenthes Ordet „Latter“, og i denne Anledning

fortsætter Ordføveren med at sige: „Nu skal jeg forklare de ærede Herrer det Morsomme herved“ — forsaavidt erkjender han Latterens Berettigelse — „det vil være et Vidnesbyrd om, at man deler Utaalget's Flertals Opfattelse, at dermed skulde vi være færdige, at vi skulde være fritagne for videre Paahæng med Hensyn til Overskridelser, saa at de fornødne Midler til Dækning af saadanne maatte fremkomme paa anden Maade.“ Nu maa jeg tilstaa, at jeg ligesaa lidt nu som den Gang forstaar den logiske Sammenhæng mellem disse Ting; men hvad der er sikkert, er, at Ordførens Mening var denne, at naar der kom et knebent Flertal, var det blevet konstateret, at Thinget delte Ordførens Formening om, at der ikke skulde komme flere Overskridelser til Rigsdagen. Men saa indtræder noget Andet, som paa en vis Maade ogsaa kan kaldes morsomt, i det Mindste fra mit Standpunkt, nemlig at Bevillingen ikke vedtoges med et knebent Flertal, men med et overvældende Flertal, nemlig med 62 Stemmer mod 20. Nu spørger jeg dog virkelig den ærede daærende Ordfører: Naar der skulde ligge et Bevis for, at man delte hans Anskuelse om, at der ikke maatte komme flere Overskridelser til Rigsdagen, i den Omstændighed, at der kom et knebent Flertal, kunde man da ikke mere logisk drage den Slutning, at naar der kom et saa stort Overtal, delte man ikke hans Anskuelse? Jeg tror ialtsald ikke, at det vil være muligt af disse Udtalelser at kunne faae Noget ud, der skulde kunne begrunde Flertallets Dom om Ministeren. Naar man har sagt, at Ministeren jo kunde have modsagt det, saa maa jeg tilstaa, at for det Første forekommer det mig ikke, at der var Noget i det, der her er fremsat, som egentlig kunde opfordre til Modsigelse, og dertil kommer, at der indtraf en anden Hændelse, hvorfor man ogsaa af og til er udsat — og som kan være mislig, naar man bagefter vil paaberaabe sig, at Ministeren ikke har svaret og modsagt, at nemlig umiddelbart efter at Ordføveren havde sluttet, endte den hele Forhandling brat ved en begjært og vedtagen Afslutning. Jeg tror virkelig med fuld Tryk at kunne sige, at der heri ikke er nogen som helst Begrundelse for, at der fra min Side skulde være gaaet ind paa en bestemt i Thinget og af Thinget udtalt Dom om, at der ikke skulde komme yderligere Overskridelser til Rigsdagen. Og forsaavidt man nu siger, at samtidig skulde Ministeren have nedsat en ny Bygningskommission og givet den Bemyndigelse til at gjøre saa mange Udgifter, som den fandt fornøden, saa er dette heller ikke nogen ganske korrekt Fremstilling. Det er ganske vist, at der blev nedsat og maatte nedsettes en ny Bygningskommission, og naar den fik det Spørv, som den væsentlig maatte faae, med energisk Kraft at drive Arbejdet frem, for at man kunde naae dets Tilendbringelse, saa at man ikke udfattes for Følgerne af, at Theatret henstod